

VILIPENDI A LA UNESCO

S'ha consumat al món una nova vilesa: l'ingrés del Govern ilegal d'Espanya a la UNESCO. Ha estat inútil la protesta de Catalunya, dels catalans de l'interior i de l'exterior, encapçalada per Pau Casals, President espiritual de la nostra pàtria. President del Parlament Català, Serra Moret, a la qual s'han sumat les més prestigioses institucions catalanes d'Amèrica. Els grans països s'han arronçat d'espatlles una vegada més davant d'aquests testimonis de la persecució obstinada que sofreixen una llengua i una cultura seculars. I cert que el Govern de Franco no ha estalviat genuflexions, oferiments ni promeses per a obtenir el seu ingrés. Hi ha reeixit perquè en aquests moments de baixesa, es fa compravenda de tot, dels sentiments i de les idees. L'UNESCO ha oblidat que la seva missió és essencialment espiritual, i Espanya s'ha convertit en un solar en venda. Mal que arrencar-ne a tires la pell resulti dolorós per als seus pobles, és un negoci que encara dona molt.

No és que hi hagi hagut unanimitat en la seva acceptació. Alguns països han votat en contra. Han donat testimoni que els sentiments de dignitat humana no s'han extingit. I n'ha donat, sobretot, Pau Casals, el solitari de Prades que, en consumir-se l'admissió, ha presentat la seva renúncia de membre de la UNESCO. Altres intel·lectuals a França han assumit actituds semblants, especialment Camus, per cert d'ascendència catalana, que ha acompanyat la renúncia amb paraules inoblidables que subratllen la ignomínia de l'acceptació. Així i tot, podem dir que una vegada més Catalunya ha estat abandonada. No és la primera vegada en el transcurs de la història que se l'abandona en els seus combats. No importa. No importa tampoc que en moments dolorosos l'abandonin molts dels seus fills, indiferents o enlluernats en vanes pompes. No importa. No per això deixarà d'existir Catalunya. Petita com és, invàlida com és, vençuda, trepitjada, segueix sent un exemple, un far resplendent de viva llum inextingible, de claredat perenne, per la virtut dels millors. I per ells triomfarà del fut advers, dels errors dels que l'obliden i de les vicissituds lamentables de la història.

I ja sabem que el nostre clam és inútil: inútil pels convençuts de la noblesa de la causa que defenem i als qui mai ningú ni no res, arrabassarà la fe. Inútil pels cors empedreïts, on les crides més ardents no desvetllen cap eco. No importa, repetim. En soletat o en companyia, repetirem amb el Poeta, com una jaculatòria, en tots els moments d'adversitat:

Oh, tu pura en mes dolces vagueries
per l'odi invulnerada i la temor,
jo sé que radiant existiries
mai que fos l'únic que et retés honor!

C. E. H. L.